

волнамъ и стрѣвнымъ скаламъ, кои като ме сокрушатъ на части да скончатъ и скорбный мой мивотъ; остави да живѣе сынъ мой; о жестокой. Боже! прими кровь мою, и остави неговую. Като говореше тако истъргна саблю свою да се убіе; но онѣи що бѣха околъ него возбраниха му руку.

Старый Софронимъ, толкователь Божественныхъ хотѣній, увѣри го че онъ може да возблагодари Нептуна безъ да пожре сына своего. Обѣщаніе твое рѣче му онъ, быде неразумно. Бози не ницать да ги почитаме съ челоуѣконенавистна дѣла; сохраняйся да не приложишь при погрѣшенное твое обѣщаніе едно исполненіе кое е противно естественнымъ закономъ; пожри Нептуну сто юнцы побѣлы отъ снѣгъ; сотвори да тече нхная кровь околъ неговый олтарь вѣнчанъ сосъ цвѣтія; сотвори да кадать со сладки благоуханія въ честь того же Бога.

Идоменей слушаше тья словеса съ наведену главу, безъ да отговори; очи негови бѣха разжжени отъ ярость; лице негово жалто и безобразно, промѣняваше на секу минуту видъ лица своего; и все тѣло негово трепереше. Между това, сынъ неговъ му отговори: ете ме любезный отче! твой сынъ е готовъ да умре за да утоли гнѣвъ того Бога; азъ умирамъ благодаренъ понеже смерть моя ще сохранни животъ твой. Удари ме, отче мой, удари ме, и не вѣрувай че ще найдешъ въ мене одного сына недостойна за тебѣ, и боязлива отъ смерть.

Той часъ Идоменей, со всѣмъ изумленъ и поощряемъ отъ адскія буйства, предвари сички оныя, що стоеха близъ него съ удивленіемъ, и пробжда сердце младаго со саблю: и истъргнавъ ю полуу